

[Knud Kristensen.]

Vedkommende var nægtet Indførselsbevilgering til omkring 50 Mill. Kr. Der laa ogsaa dengang mange ubenyttede Valutaattester. Ikke desto mindre var der Mulighed for forøget Indførsel, naar der blev givet Tilladelse til de Firmaer, som var villige til at indføre. Og nu i 1938, ja, da der var for ikke saa lang Tid siden Indførselsbegæring her til Landet for et Beløb paa ca. 70 Mill. Kr., deraf de 55 Mill. Kr. alene paa Tyskland og England, altsaa de to Lande, som vi i væsentlig Grad har vor Afsætning til, og som vi har truffet Handelsoverenskomst med, en Overenskomst, hvorefter vore Indkøb i disse Lande er en Betingelse for vore Afsætningsmuligheder til dem. Jeg tror, Ministeren oplyste, at der var givet Valutaattester for i alt 17—18 Mill. Kr., altsaa en forsvindende Brøkdel i Forhold til det Beløb, som der var indsendt Ansøgninger om. Dette viser, at Regeringen trods sin Paa-stand om, at den ønsker saa stor en Indførsel, som der er Mulighed for, i høj Grad har begrænset Indførselen, og at Regeringen ogsaa i høj Grad bærer Ansvar for, om vore Varelagre er for smaa, og for, om vi i en kritisk Situation skulde komme ud for at have alt for utilstrækkelige Lagre til at imødegaa en saadan Situation.

Hvad nu dette Forhold angaar med de mange ubenyttede Attester, som Regeringen og nu nys Handelsministeren paabe- raaber sig, saa skal jeg ikke komme ind paa det, men det er jo givet, at enten maa de ligge paa Varer, som ikke ønskes indført, eller hos Folk, som ikke er i Stand til eller ønsker at indføre dem, eller ogsaa i saa smaa Kvantiteter, som nu med denne Grosserer i Isenkramvarer, der fik Attester til en Trediedel af det Beløb, han ønskede at indføre for. En af disse Ting maa vel være Aarsagen. Men hvad der ikke kan tvistes om, er, at der er Handelsfolk, betydelige Handelsfolk, der ønsker at indføre mere, hvis Regeringen bare vilde tillade det, og derfor har Regeringen sit Ansvar for, at der ikke er indført mere, end Tilfældet har været.

Jeg mener, at vi paa Grundlag af, hvad jeg her har sagt, kan fastslaa, at der er Folk, der ønsker at indføre væsentligt mere, at Regeringen ikke vil tillade dette, og at Regeringen derved i betydelig Grad forringer vore Salgsmuligheder til Udlandet, ved Siden af, at den i kritiske Tider udsætter os for katastrofal Varemangel baade med Hensyn til Forbrugsvarer og med Hensyn til Raastoffer. Denne Importbegrænsningspolitik fører efter min Opfattelse til

Vareknaphed og høje Priser, den fører eller kan, som jeg nævnte, i kritiske Tider føre til en Katastrofe, baade arbejds-mæssigt og paa anden Vis, for det danske Samfund, og den fører ogsaa til en betydelig Arbejdsløshed.

Nu hørte jeg nok den højtærede Minister bemærke, at man maatte ogsaa tage Hensyn til hele vort Lands Økonomi, og vi, der ofte har hørt Ministrene, enten Handelsministeren eller ogsaa en af de andre Ministre, udtale sig om disse Forhold, ved jo, at man derigennem sigter til, at en forøget Indførsel og derigennem en forøget Udførsel i Virkeligheden er noget, der forringer Samfundets samlede Økonomi, og at det derfor er et Spørgsmaal, hvor meget vi kan tillade os af denne Handelsomsætning med Udlandet uden at komme ud i Armod. Vi er af den Opfattelse, at her er netop Regeringens store Fejlsyn. En Handelsomsætning med Udlandet fører ikke til Armod; det er ikke en Belastning af Samfundets Økonomi, men det er en Forbedring af den, og derfor er enhver Bestræbelse for at hemme dette Handelssamkvem med Udlandet en Belastning af Samfundets Økonomi og ikke en Forbedring eller en Opretholdelse deraf. Jeg skal søge at give nogle Grunde herfor.

Der er ingen, der vil benægte, at jo større Omsætning, jo større Eksport man har; des større er den Arbejds-mængde, der skal til for at producere disse Eksportvarer. Det giver Arbejde til Arbejdere og Arbejdsledere, det giver Arbejde til Handelsfolk, det giver Arbejde til Transportvæsenet — baade Arbejde og Fortjeneste. Men saa siger man — og det er jo det, man hænger sig i: Ja, men naar vi skal have Varer ind i Stedet for, saa kommer det, som Regeringen frygter, nemlig Arbejdsløsheden. Det er dette, der efter vor Opfattelse er Fejlsynet. Forholdet er jo nemlig det, at hvis vi ikke fik Lov til at eksportere disse Varer og tjene disse Penge, saa var vor samlede Købeevne akkurat lige saa meget mindre, som den Varemængde repræsenterer, vi skal have ind i Stedet for de Varer, vi sælger, og derfor betyder dette...

Formanden: Jeg gør den ærede Taler opmærksom paa, at det, Forespørgselen drejer sig om, er Vareforsyningerne i den kritiske Uge. Det er ikke en almindelig Valutadebat, her skal føres, og jeg maa advare imod, at der fortsættes saa langt uden for Forespørgselens Omraade, som Tilfældet allerede har været nu et Stykke Tid. Vi maa holde os i hvert Fald i Nærheden af